

prolet
memo **#3**
τα εργατικά συμφέροντα πρώτα και πάντα!

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ
ΜΑΥΡΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ**

Όταν πάμε να πιάσουμε δουλειά - σε κάποιο μικρό ή μεγάλο αφεντικό - αυτό που μας ενδιαφέρει άμεσα, σαν εργάτες και εργάτριες είναι ο μισθός ή καλύτερα το «πόσες ώρες για πόσα λεφτά;». Το ζήτημα, όμως, είναι πιο σύνθετο από τη βασική εξίσωση μισθός = λεφτά. Πρόκειται για μια διαπραγμάτευση όπου ο καθένας και η καθεμία από εμάς μισθώνει στο αφεντικό τη δυνατότητά της να δουλεύει, το χρόνο της, τη διάθεση, την προσοχή, την υπευθυνότητα και τη δημιουργικότητά της.

Το συμφέρον των αφεντικών είναι να αξιοποιούν το μίσθωμα όλων αυτών των δυνατοτήτων, της εργατικής μας δύναμης δηλαδή, με όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κέρδος. **Η εντατικοποίηση της εργασίας, η ολοένα και αυστηρότερη επιτήρησή της, τα απλήρωτα μεροκάματα, η υπερεργασία και οι απλήρωτες υπερωρίες είναι μόνο κάποιες πτυχές. Η ανεργία, στην άλλη άκρη του φάσματος, επιβεβαιώνει ότι τα αφεντικά έχουν κάθε δυνατότητα να επιβάλλουν ολοένα και χειρότερους όρους σε κάθε εργάτη και εργάτρια ξεχωριστά.**

Μέσα σε αυτό το **πολεμικό πλαίσιο της σύγκρουσης συμφερόντων** εργατών-αφεντικών είναι που τα αφεντικά μας πληρώνουν. Θεωρητικά, μας πληρώνουν με δύο τρόπους: με τον άμεσο και τον έμμεσο μισθό. Ο μισθός, δεν είναι μόνο λεφτά που πάνε στην τσέπη· είναι και ο έμμεσος μισθός, δηλαδή τα ένσημα που αφορούν την ασφάλιση. Τα αφεντικά πληρώνουν (όταν, όσοι και όσο πληρώνουν) τις εισφορές μας στα ασφαλιστικά ταμεία. Υποτίθεται ότι με αυτόν τον τρόπο φροντίζουν για την καλή κατάσταση της εργατικής μας δύναμης, για να μπορούμε να πηγαίνουμε κάθε επόμενη μέρα στη δουλειά.

Για όλους τους εργάτες και τις εργάτριες θα έπρεπε να είναι προφανές ότι στο κέντρο της διαχείρισης της κρίσης από τη μεριά των αφεντικών βρίσκεται η υποτίμηση της εργασίας στο σύνολό της. Υπάρχουν, όμως, και τρόποι υποτίμησης της εργασίας που μεθοδεύτηκαν όλα τα προηγούμενα χρόνια, στις καλές εποχές. Η **μαύρη εργασία** είναι ένας πολύ διαδεδομένος τέτοιος τρόπος. Ενώ, αρχικά, το «τα ένσημα στο χέρι» έμοιαζε να σημαίνει περισσότερα λεφτά και άρα περισσότερες δυνατότητες για κατανάλωση (εξόδους, ταξίδια κλπ), γρήγορα, αποδείχτηκε ότι κάτι τέτοιο ήταν μια πραγματική κλοπή εκ μέρους των αφεντικών εις βάρος μας. **Αυτό που έμοιαζε με αύξηση της αμοιβής ήταν στην πραγματικότητα μείωσή της!**

Σε συνθήκες όξυνσης της κρίσης, η αύξηση της ανεργίας σημαίνει και κάτι ακόμα. Ότι ένα σημαντικό κομμάτι αυτών των εργατών και των εργατριών που μένουν χωρίς δουλειά εκβιάζεται πλέον να δουλέψει «μαύρα». Όταν ο βασικός μισθός έχει γκρεμοτσακιστεί στα 490 ευρώ καθαρά για 40 ώρες δουλειάς, τα λίγα ευρώ παραπάνω που αποφέρουν τα «ένσημα στο χέρι» αποτελούν για πολλούς ζήτημα επιβίωσης. **Η κρατικά σχεδιασμένη διαχείριση της ανεργίας μας σπρώχνει ολοένα και πιο βίαια προς τη μαύρη εργασία.** Ακόμα περισσότερο, όταν ο θεσμοθετημένος βασικός μισθός βρίσκεται στο βάθος του γκρεμού, η πραγματικότητα στην αγορά εργασίας γίνεται ακόμα πιο ζοφερή και τα μεροκάματα ακόμα χαμηλότερα. Έτσι κι αλλιώς δεν είναι κάτι κρυφό: η συντριπτική πλειοψηφία των αφεντικών, κυρίως στα μικρομάγαζα, δεν πληρώνουν ένσημα και ούτε έχουν καμία πρόθεση να το συζητήσουν!

Είναι αυτά τα αφεντικά που λένε ότι ζορίζονται και κλαίγονται πως δεν βγαίνουν. Είναι τα αφεντικά που, εδώ και χρόνια, «επενδύοντας» κυρίως στην υποτίμηση της εργασίας των μεταναστών και των ντόπιων που εργάζονται «μαύρα» έχουν συσσωρεύσει κεφάλαιο (σε καταθέσεις, ακίνητα, αυτοκίνητα και κάθε είδους ιδιοκτησία). «Για όλα αυτά φταίει η ύφεση» λένε και μας εμφανίζουν διάφορους αριθμούς σε κάθετη πτώση, όπως για παράδειγμα το απεπ (ακαθάριστο εθνικό προϊόν).

Φυσικά, τα αφεντικά και οι πολιτικοί τους υπηρέτες το γνωρίζουν καλά. **Παράλληλα με τη «λευκή» οικονομία και τις μετρήσεις της υπάρχει και η «παραοικονομία» που κάνει χρυσές δουλειές σε αρκετούς κλάδους «νόμιμους» και σε ακόμα περισσότερους «παράνομους».** Από την «παραοικονομία» του λαθρεμπορίου καυσίμων, ποτών και άλλων «νόμιμων» προϊόντων μέχρι τις μπίζνες των εμπορών της πρέζας, των δουλεμπόρων και κάθε είδους μαφιών. **Γύρω από τις επίσημες σκατοπληρωμένες «κανονικές» δουλειές, απλώνεται μια θάλασσα «μαύρων» και «κατάμαυρων» θέσεων εργασίας** οι οποίες δεν εμφανίζονται στα επίσημα ποσοστά (της ανεργίας, ή οποιαδήποτε άλλα). Μέσω της κρατικά σχεδιαζόμενης διαχείρισης της μαζικής ανεργίας, τα αφεντικά σπρώχνουν ένα μεγάλο μέρος από την τάξη μας σε ακόμα μεγαλύτερες ταπεινώσεις, σε ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση και υποτίμηση των ζώων μας. **Επιδιώκουν να τσακίσουν κάθε δυνατότητα αντίστασης.**

Όσο στενεύουν τα περιθώρια του «νόμιμου» πλουτισμού για τα αφεντικά, τόσο περισσότερο θα τους ανοίγονται ευκαιρίες για «δουλειές» όχι μόνο στη στα πλαίσια της «παραοικονομίας», αλλά και μέσα στο βούρκο της «σκοτεινής», της εγκληματικής, οικονομίας. **Όσο στενεύουν τα όρια της «νόμιμης» επιβιώσής για τους εργάτες και τις εργάτριες, τόσο περισσότερο θα προσκαλούνται, για να «βγάλουν λεφτά», να μιμηθούν τα αφεντικά τους και να γίνουν οι φτηνοί στρατιώτες μιας κάποιας μαφίας. Τα αφεντικά έχουν ήδη ως σημαντικούς συμμάχους τις ακροδεξιές συμμορίες που ειδικεύονται σε τέτοιες «δουλειές». Ποντάρουν στην ηθική και τη συναισθηματική εξαθλίωση όσων έχουν πέσει στον πάτο του βαρελιού και προσπαθούν με κάθε τρόπο - ακόμα και πατώντας επί πτωμάτων - να τη σκαπουλάρουν.**

Τόσο, οι επίσημες όσο και οι ανεπίσημες μορφές εκμετάλλευσης μόνο με έναν τρόπο μπορούν να αντιμετωπιστούν: **Να βάλουμε μπροστά τα εργατικά συμφέροντα, να απαντήσουμε με τρόπο πολιτικό και κινηματικό απέναντι στην υποτίμηση της εργασίας και τη βαρβαρότητα. Ο αγώνας για το βασικό μισθό και το χρόνο εργασίας δεν έχει να κάνει μόνο με τα λεφτά. Έχει να κάνει με τη ζωή μας, με το χρόνο μας, με τη δημιουργικότητά μας, με την αξιοπρέπειά μας. Είναι η βασική εμπόλεμη σχέση μεταξύ των προλετάριων και της τάξης των αφεντικών, είναι μια συλλογική στόχευση και ταυτόχρονα μια προϋπόθεση για τη διανοητική και την πολιτική μας ανατίμηση!**

**ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ
ΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ!**

